

Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara

Bakalářská práce

Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara

Katedra výtvarného umění

Studijní program Multimediální design

Specializace Užitá fotografie

Bakalářská práce

**VÝSTAVNÍ DOKUMENTÁRNÍ SOUBOR SE SOCIÁLNÍ
TÉMATIKOU**

Dmitry Vegelin

Vedoucí práce: Mgr. Libuše Jarcovjáková

Katedra výtvarného umění

Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara

Západočeské univerzity v Plzni

Plzeň 2023

ZÁPADOČESKÁ UNIVERZITA V PLZNI
Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara
Akademický rok: 2021/2022

ZADÁNÍ BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

(projektu, uměleckého díla, uměleckého výkonu)

Jméno a příjmení: **Dmitry VEGELIN**
Osobní číslo: **D20B0216P**
Studijní program: **B8206 Výtvarná umění**
Studijní obor: **Multimediální design, specializace Užitá fotografie**
Téma práce: **Výstavní dokumentární soubor se sociální tematikou**
Zadávající katedra: **Katedra výtvarného umění**

Zásady pro vypracování

Dokumentární výstavní soubor.

Tvůrčí záměr: Vnitřní potřeba upozornovat na sociální problémy ve společnosti a láska k dokumentárním fotografiím.

Způsob realizace: Sběr fotografického materiálu digitálním či filmovým fotoaparátem.

Cíl: Osobní pozorování určitého společenského jevu.

Předpokládaný charakter výstupu: Výstavní soubor s minimálním rozsahem 25 fotografií ve výstavní kvalitě a formátu.

Rozsah průvodní zprávy: 10 normostran.

Rozsah teoretické části: **minimálně 10 normostran textu**
Rozsah praktické části: **vyplyne ze zpracování BP**
Forma zpracování bakalářské práce: **tištěná/elektronická**

Seznam doporučené literatury:

Císař, Karel. Co je to fotografie? Herrmann a synové, 2004. ISBN: 9788023951691
Lábová, Alena, Láb, Filip. Soumrak fotožurnalismu? Karolinum, 2010. ISBN: 9788024616476
Berger, John. O pohledu. FRA, 2009. ISBN: 9788086603810
Berger, John. Způsoby vidění. Labyrint, 2016. ISBN: 9788087260784
Láb, Filip. Postdigitální fotografie. Karolinum, 2021. ISBN: 9788024647609
Koudelka, Josef. Deníky. Torst, 2021. ISBN: 9788072156900

Vedoucí bakalářské práce: **Mgr. Libuše Jarcovjáčková**
Katedra výtvarného umění

Datum zadání bakalářské práce: **31. května 2022**
Termín odevzdání bakalářské práce: **28. dubna 2023**

L.S.

MgA. Vojtěch Aubrecht v.r.
děkan

Mgr. Jindřich Lukavský, Ph.D. v.r.
vedoucí katedry

V Plzni dne 8. září 2022

Prohlášení

Prohlašuji, že jsem umělecké dílo vypracoval samostatně a nejedná se o plagiát.

Plzeň, duben 2023

.....

podpis autora

OBSAH:

1)	MÉ DOSAVADNÍ DÍLO V KONTEXTU SPECIALIZACE.....	7
2)	TÉMA A DŮVOD VOLBY.....	9
3)	CÍL PRÁCE.....	10
4)	PROCES PŘÍPRAVY.....	12
5)	PROCES TVORBY.....	13
6)	TECHNOLOGICKÁ SPECIFIKA.....	14
7)	POPIS DÍLA.....	15
8)	PŘÍNOS PRÁCE PRO DANÝ OBOR.....	16
9)	SEZNAM POUŽITÝCH ZDROJŮ.....	17
10)	RESUMÉ.....	18
11)	PŘÍLOHY.....	19

1. MÉ DOSAVADNÍ DÍLO V KONTEXTU SPECIALIZACE

Můj život se od dětství točí kolem mediální a umělecké sféry. Svě první fotografie a videa jsem začal pořizovat už v první třídě. Profesionálně jsem začal fotografovat v roce 2018 a od té doby jsem si vyzkoušel všelicos: krajinářskou fotografii, dokumentární (včetně reportážní), módní, portrétní či abstraktní fotografii. Mnoho z těchto typů focení lze také označit za komerční, protože jsem spolupracoval s různými modelkami, institucemi a organizacemi a také jsem se zúčastnil některých akcí pro propagační účely jako fotograf. Například když jsem ještě chodil do školy, fotil jsem kulturní akce ve svém rodném Železnogorsku a také na některých dalších místech.

Původně jsem se však chtěl dostat na Státní filmovou a televizní univerzitu v Petrohradě, abych studoval kinematografii a stal se kameramanem. Nicméně když jsem byl v posledním ročníku školy, dospěl jsem k závěru, že být fotografem má pro mě asi větší perspektivu. Dle mého názoru, pokud člověk umí zacházet s fotoaparátem, je schopen vypracovat kompozici v záběru, cítí barevný poměr a může správně nastavit světlo, pak mu nebude dělat problém vzít si videokameru a natočit dobrý materiál, protože video je vlastně soubor fotografií. Někdo by mohl tvrdit, že stejný logický řetězec funguje i v opačném pořadí, ale s tím nemohu plně souhlasit, přinejmenším s ohledem na osobní zkušenosti. Samozřejmě jsem se sám nebo s něčí pomocí naučil spoustu teoretických věcí z oblasti fotografie na základě vlastních filmových zkušeností, ale myslím, že než jsem se začal vážně věnovat studiu fotografie, bylo moje dílo mnohem průměrnější, i když jsem měl v té době už docela bohaté zkušenosti jako kameraman. Byl to zejména vědomý přístup k fotografování, který mi pomohl zlepšit mé dovednosti v tomto oboru a zároveň posunout i moje kameramanské schopnosti na vyšší úroveň. Začal jsem lépe vnímat kompozici, chápat proporce a kombinace objektů a také jsem se dobře naučil při barevné gradaci videí využívat praxi získanou při zpracování fotografií.

Dokumentární fotografie má v mém životě zvláštní místo. Pomáhá mi rozpustit se v realitě, stát se neviditelnou součástí společnosti nebo fenoménu, být v centru dění nebo v epicentru něčeho neuvěřitelného. Přitom mohu být jen obyčejným pozorovatelem s fotoaparátem a mít jedinečnou možnost ukázat, jak se na svět dívám svými očima, svým vlastním jedinečným způsobem.

V Rusku v současné době neexistují státní vysoké školy, kde by se dal studovat specializovaný obor fotografie, takže moje volba padla na Českou republiku. V Praze jsem o žádných možnostech neuvažoval. Vybral jsem si hned dvě vysoké školy: Západočeskou univerzitu v Plzni a Univerzitu Tomáše Bati ve Zlíně. O přístupu ke vzdělávacímu procesu na druhé univerzitě jsem měl pochybnosti už při přijímacích zkouškách, takže nejsem ani trochu zklamaný, že jsem tam nebyl přijat.

Na Fakultě designu a umění Ladislava Sutnara jsem kromě portrétů a zátiší odevzdal jako své portfolio také mnoho reportážních fotografií. Většinu z nich jsem konzultoval s pražským dokumentárním fotografem Martinem Wagnerem. Pomáhal mi s přípravou na vysokou školu a během podzimu 2019 mě pravidelně instruoval, na co si dát při dokumentární fotografii pozor, a také mi radil s výslednými fotografiemi.

Během studia oboru Užitá fotografie jsem se zdokonalil ve fotografování i natáčení videí. Díky volnému přístupu k semestrálním úkolům jsem oběma oblastem věnoval hodně času a vytvořil mnoho nezapomenutelných projektů, které byly vystaveny jak v budově samotné univerzity, tak i daleko za jejími hranicemi: například jedna z mých animací byla v roce 2021 vystavena v hlavním městě Slovenska na mezinárodním festivalu OFF Bratislava. Během posledních několika let jsem také docela dobře rozvinul své hudební schopnosti a použil je pro zvukový design svých vlastních reklam a animací. Již několik let se věnuji skládání elektronické hudby a zvukovému designu.

Jako kameraman a střiháč jsem v posledních letech stihl natočit několik reklam pro různé hudebníky, blogery, značky, restaurace a akce a také několik krátkých filmů, z nichž jeden byl natočen v rámci každoroční mezinárodní soutěže krátkých filmů 24 Hours Film v Praze v roce 2021.

Během focení své bakalářské práce jsem rozvíjel své dokumentaristické dovednosti a pociťoval jistou nostalgii. Reportážní fotografii jsem předtím nějakou dobu nedělal a upřímně mi v srdci chyběla, takže jsem se s nadšením pustil do tohoto tématu. Dozvěděl jsem se také hodně o tom, jak probíhá divadelní příprava na představení, především v loutkovém divadle, a viděl jsem mnoho zajímavých detailů: přípravu scény, interakci režiséra a scénáristy s herci, a dokonce i proces nahrávání zvuku ve studiu. Objevil jsem také opravdové tvůrčí lidi s velkým srdcem, kteří jsou připraveni ukázat své skutečné já, jak nejlépe dovedou.

Musím však dodat, že dokumentární soubor jsem si pro svou bakalářskou práci vybral především proto, že si velmi vážím osobnosti a práce své vedoucí, pražské dokumentární fotografky Libuše Jarcovjákové. Její práci obdivuji: obzvlášť se mi líbí její černobílé filmové fotografie pořízené v letech 1983–1985 v pražském gay baru T-Club. Líbí se mi také její přístup jako pedagoga: v prvním ročníku ve druhém semestru jsme u ní měli týdně hodinu, v níž nás pokaždé nechala fotit na jiné téma a posléze s námi každou fotku analyzovala a dávala nám zpětnou vazbu. Tento zodpovědný přístup k výuce mě inspiroval, takže jsem se opravdu snažil vymýšlet zajímavé fotky na každou hodinu. Na magisterské studium užitě fotografie se chystám právě proto, že chci být opět pod vedením Libuše Jarcovjákové a nafotit pod jejím spolehlivým dohledem ještě mnoho zajímavých projektů.

2. TÉMA A DŮVOD VOLBY

Loutková divadla už dnes nejsou tak populární jako dříve. Mezi diváky jsou sice stále aktuální (přesně v takové míře, v jaké mají dnešní mladí lidé obecně zájem navštěvovat kulturní akce, a to i konkrétně divadla), ale v divadelních kruzích už o oficiální pozici herce loutkového divadla není takový zájem jako v minulosti. Proto jsem se rozhodl věnovat pozornost práci těchto lidí a zjistit příčiny tohoto negativního trendu.

S tím souhlasí pražský režisér, herec, mim a performer Tomsa Legierski, který je od roku 2020 kmenovým režisérem a uměleckým šéfem Divadla Alfa v Plzni. V osobním rozhovoru, který jsem s ním vedl, tvrdí: *„V dnešní době lidé prostě nechtějí jít do loutkářství. Všichni se věnují normálnímu herectví, takže je pro nás těžké najít mistry svého řemesla. Potřebujeme nové talenty zejména pro mladé ženské role, ale nikdo o to nemá zájem.“*

Pro můj výzkum však bylo samozřejmě nepodstatnější vybrat to správné loutkové divadlo. V Plzni bydlím už téměř tři roky, ale za celou tu dobu jsem nikdy zdejší loutková divadla nenavštěvoval. Téma, které jsem si pro svou bakalářskou práci zvolil, bylo tedy jakousi výzvou pro mě samotného. Těšil jsem se, že se naučím něco nového.

Prvním profesionálním loutkovým divadlem v Československu bylo plzeňské loutkové divadlo profesora Josefa Skupy, které působilo do roku 1943 a po druhé světové válce se přestěhovalo do Prahy. Profesionální loutkové divadlo vzniklo v Plzni znovu až v roce 1966 pod názvem Divadlo Děti v historické budově Alfy na Americké třídě; jeho prvním ředitelem byl Ladislav Dvořák. V roce 1992 bylo divadlo přejmenováno na Divadlo Alfa a přestěhovalo se do nové budovy na Rokycanské 7, kde sídlí dodnes.

V sezoně 1999/2000 zaznamenala Alfa mimořádný úspěch s Dvořákovou inscenací Ivy Peřinové: Jeminkote, Psohlavci, která byla vyhlášena hrou roku 1999. Divadlo je určeno různým divákům, od dětí předškolního věku přes mládež až po dospělé. Nabízí tak jakousi alternativu k současné mediální kultuře: originální techniky interakce s loutkou i samotným hercem, klade zvláštní důraz na hudební složku představení (s hudbou často hranou naživo) a komunikaci s diváky a navázání zvláštního emocionálního kontaktu s nimi. Divadlo Alfa je schopno pojmout nejrůznější tematický a žánrový repertoár od klasiky přes současné pohádky až po světově proslulou komediální klasiku či poezii.

Ve své bakalářské práci jsem se zaměřil na dokumentární fotografii a sociální jevy ve společnosti, protože se rád ponořuji do událostí a jakoby neviditelně zachycuji jedinečné okamžiky v životě lidí. Zároveň je prezentuji ojedinelým způsobem, který vychází z mého vlastního vidění světa. Proč jsem tedy fotil v divadelním zákulisí? Na první pohled se souvislost mezi divadelním představením a sociálními problémy nemusí zdát zřejmá, ale když se podíváte zpět do historie a sledujete vývoj loutkových divadel a promluvíte s lidmi z této oblasti, vše je najednou mnohem jasnější.

3. CÍL PRÁCE

Svou prací jsem chtěl upozornit veřejnost na činnost lidí v loutkových divadlech a ukázat něco víc než jen 40–60 minut hotového představení, na které diváci přicházejí, aniž by se zamysleli nad tím, kolik měsíců strávil jeho přípravou realizační tým. Ať už máme na mysli scénáristy, herce, režiséra, hudebníky, techniky a mnoho dalších.

Totéž mi řekl i Tomsa Legierski: *„Jsme kamené divadlo. Tento pojem znamená, že konkrétní divadlo má stálé herecké obsazení, které se podílí na produkci všech jeho představení. Kamenná divadla existují prakticky ve všech větších městech naší země. Abych to zkrátil – neexistuje, že bych mohl svým kolegům říct: ‚Podívejte, příští týden pojďme připravit třeba tohle a tohle představení.‘ Příprava totiž trvá obvykle šest měsíců nebo déle. Například se musíte s výtvarníkem domluvit na určitých loutkách a na tom, jak budou vypadat. A on to zase musí všechno zkoordinovat s dílnou, kde se budou loutky vyrábět atd.“*

Mým cílem bylo také vzbudit zájem veřejnosti o osobnosti herců, ukázat jejich všestrannost, aby lidé měli zájem dozvědět se o nich něco víc, protože příběh každého z nich je jedinečný, občas trnitý a zajímavý. Kupříkladu takto vyprávěl mi osobně o své kariéře dlouholetý herec divadla Alfa Martin Sádlo Bartůšek, který v inscenaci O Zlaté Rybce ztvárnil roli Dědka: *„Myslím, že jsem si uvědomil, že můj život bude o herectví, už když jsem chodil na základní školu. Zpočátku jsem se pořád nedobrovolně účastnil recitačních soutěží. Téměř vždy jsem je však vyhrál, takže mi časem tyto soutěže začaly přinášet potěšení. Pak jsem šel na průmyslovou školu, protože v té době jsem ještě neměl moc zkušeností s divadlem. Na průmyslovce jsme pak měli dobrého učitele češtiny, který vedl tehdy existující divadlo Poezie. Odehrával se tam například kabaret a další akce ze studentského prostředí. Teprve tehdy mě to začalo hodně bavit. Po škole jsem na divadlo na chvíli zapomněl. Odjel jsem do Německa a začal dělat střechy, krovny. Pak jsem dělal v pekárně a potom v lisovně plastů. Ale to všechno jsem dělal krátce, jen první dva roky po škole. Pak jsem si řekl: ano, chci jít na DAMU. A když už jsem tam byl na druhém kole přijímacích zkoušek, potkal jsem člověka jménem Tomáš Svoboda – dnes je to plzeňský filmový režisér. A ten mi oznámil, že v Chebu zakládá loutkové studio, a zeptal se mě, jestli tam nechci hned začít dělat. Tak jsem se rozhodl jít rovnou tam. V Chebu jsem byl čtyři roky. Čas od času jsem také jezdil do Plzně a nahlížel do Alfy a strašně jsem tam toužil hrát, protože se mi velmi líbilo, co dělal tehdejší ředitel divadla Tomáš Dvořák. Jednoho dne jsem mu řekl, že bych opravdu chtěl dělat v Alfě. Odpověděl mi: ‚Víš co, přijď v únoru na konkurz, stejně nám chybí jeden kluk do hereckého souboru.‘ Když jsem šel přímo na soutěž, Tomáš mi řekl, že se nakonec neuskuteční, ale že budu mít šanci ukázat se na festivalu Skupova Plzeň se svou rozhlasovou hrou, což bylo představení, které jsem dělal v Chebu, a pak mi oznámí svůj názor. Zkrátka jsem na tom festivalu vystoupil a jedině, co mi tenkrát Tomáš Dvořák řekl, bylo: ‚Čtvrtého září se tady sejdem.‘ Bylo to v roce 1998. A od té doby jsem v divadle Alfa.“*

A takto o své kariéře mluvila se mnou v osobním rozhovoru herečka Kristýna Franková, která se stala součástí rodiny Alfy teprve v této sezóně a ve stejném představení hrála roli Babky: *„Moje cesta k divadlu nebyla tak přímočará. Jako dítě jsem byla velmi stydlivá, takže bych si vůbec nedokázala představit, že se můj život po nějaké době změní natolik, že budu*

vystupovat na jevišti. Ze všeho jsem se třásla a měla jsem velké obavy z cizích lidí. Dlouho jsem však chodila do hudební školy, kde jsem se učila hrát na flétnu, takže jsem často jezdila na různé soutěže. Když už jsem byla na gymnáziu, začala jsem hrát i na saxofon a zpívat. V té době jsem konečně získala pocit, že opravdu chci být hudebníkem. Aby se však člověk stal muzikantem, musí hudbě věnovat mnohem více času a já jsem tomu cvičení tolik bohužel nedala. Později na Gymplu jsme měli skvělou profesorku dramatického kroužku, Rendu Rondovou, což je shodou okolností manželka našeho osvětlovače tady v Alfě, přivedla mě do souboru, který měl název Oblouk, na gymnáziu Františka Křížíka. A potom jsem se zamilovala do jednoho kluka, který teď je velmi slavný herec. V té době dělal zkoušky na JAMU a na DAMU a dostal se tam. Ty události mě nadchly a postupně jsem začala uvažovat o tom, že bych chtěla být právě herečkou. Přemýšlela jsem mezi činohrou na JAMU a Katedrou alternativního a loutkového divadla. Nicméně se to vyřešilo samo, protože první škola mě nevezala a do druhé jsem se dostala do ročníku Jana Borny, což byl výborný režisér, který mnoho let dělal v Divadle v Dlouhé. Tak jsem pomalu začala pracovat v tomto divadle a hodně mě to zaujalo. Souběžně s tím byl ale můj život stále spojen s hudbou. Studovala jsem k tomu ještě potom v Brně Teorii a provozovací praxi staré hudby, což znamená, že se tam vyučuje zpěv a barokní skladby starých mistrů z patnáctého a šestnáctého století. Když jsem dokončila školu, začala jsem zpívat se svými spolužáky v jednom spolku, ale během toho jsem pořád dělala to divadlo. Vzal si mě pod sebe režisér Janek Jirků do Minoru, což je pražské divadlo, kde tehdy byl ještě soubor. Tam jsem hrála 8 let, a tak se můj život postupně spojil s prací v divadle. Později jsem však svou kariéru přerušila a dlouho jsem byla na mateřské dovolené, dokonce několikrát. Několik let jsem dělala i v Českém rozhlasu, kde jsem moderovala pořady a provázela jsem vysíláním, což mě taky velice bavilo. Přesto mi divadlo chybělo a přemýšlela jsem, co budu dělat se svým životem dále. Před nedávnem jsme se přestěhovali z Prahy do Plzně, což je moje rodné město, a zanedlouho mi zavolal Tomsa Legierski a pozval mě do Alfy. Dlouho jsem si to rozmýšlela, a nakonec jsem se rozhodla, že zkusím znovu divadlo. Je tam prima parta a navíc je to kousek od našeho bytu. Takže teď tady pracuji první sezónu, tedy od září 2022 a opravdu se mi tu líbí všechno. S loutkami jsem měla zkušenosti už dříve, například v divadle Minor, ale ne v takovém rozsahu. Alfa je taková základna loutkového divadla, takže tady se pořád učím něco nového a ještě se toho určitě spoustu naučím.“

4. PROCES PŘÍPRAVY

Vlastně mě původně ani nenapadlo soustředit se jen na jedno loutkové divadlo. Nejdříve jsem chtěl odhalit zákulisí několika institucí, ne nutně loutkových divadel, a vyprávět příběh jednotlivých kolektivů a upozornit na problematiku popularity divadel v naší době obecně. V prosinci 2022 jsem aktivně vyhledával divadla, o kterých jsem chtěl vyprávět. V Plzni jsem kromě Alfy oslovil Divadlo J. K. Tyla, Dialog, Divadlo Pod Kůží a Pluto. Přes kamarády a známé jsem se snažil kontaktovat i divadla Archa a Radar a také studentskou skupinu z DAMU v Praze. Nakonec se mi po dlouhém hledání kontaktů, mailování a osobních schůzkách s různými lidmi podařilo dohodnout vhodná focení pro můj nápad jen s plzeňskou Alfou a pražskou Archou v lednu–únoru 2023.

5. PROCES TVORBY

V lednu až únoru jsem byl jako fotograf přítomen na pěti zkouškách herců Divadla Alfa ke hře O zlaté rybce, nahrávání zpěvu herců do hudebních meziher, dvou premiérách (nejprve ranní a pak večerní) a tiskové konferenci pro média. Osobně jsem v březnu také zrealizoval rozhovory s ředitelem divadla a hlavními herci zmíněné inscenace pro podrobnější prozkoumání tohoto tématu. Některé z pořízených snímků byly navíc použity pro propagační články v novinách, jako je Plzeňský deník, Doubravecké listy a také v časopisu Loutkář.

Příběh o Zlaté rybce je lidovou pohádkou, jejíž kořeny se v propadlišti dějin hledají jen těžko, protože u mnoha národů existují různé verze této pohádky. Jednu z takových variant představil v Alfě Tomsa Legierski. Dramaturgii měla na starosti Petra Kosová, hudbu napsal Petr Vydarený a texty písní Blanka Josephová-Luňáková. Hlavní role ztvárnili Martin Sádlo Bartůšek (Dědek) a Kristýna Franková (Babka) a Rybu hrál technik Aleš Kolovrat.

Na první lednové zkoušce už byly vyrobeny loutky a některé prvky jejich oblečení, byla napsána většina textu a scénáře jako celku a částečně vyrobeny rekvizity. Během tohoto měsíce a půl jsem byl svědkem instalace loutkové scény, dokončování rekvizit, doplňování mezer ve scénáři a dokončování replik, stejně jako již zmíněného nahrávání hlasů herců pro hudbu.

Už při prvních foceních v Alfě jsem si začal uvědomovat, že se chci zaměřit pouze na loutková divadla, a to konkrétně na toto, abych lépe odhalil jeho příběh a zprostředkoval příjemnou atmosféru v zákulisí, a tím přitáhl divákovu pozornost k tomuto krásnému místu. Nicméně začátkem února jsem také navštívil pražské Divadlo Archa a zachytil přípravy inscenace Každý má v sobě dva vlky. V tomto představení tvůrci zdůraznili moderní technologie a použili barevná pohyblivá světla, videoprojekce a projekce živých obrazů, elektronickou hudbu hranou živě na syntezátoru. Protože však divadlo není loutkové, rychle jsem si uvědomil, že mým hlavním tématem je pouze Alfa. Přesto to byla zajímavá zkušenost a příjemně strávený čas v sehraném a milém kolektivu Archy.

Divadlo Archa bylo založeno v roce 1994 na místě, kde dříve sídlilo divadlo E. F. Buriana a před ním divadlo D34. Vzniklo na základě konceptu Ondřeje Hraba jako produkční dům bez stálého souboru a během své existence se stalo polem kreativity pro širokou škálu místních i mezinárodních umělců.

6. TECHNOLOGICKÁ SPECIFIKA

Všechny své záběry v bakalářské práci jsem fotil bezzrcadlovým digitálním fotoaparátem Sony Alpha 7s s objektivem Tamron 28-75mm F/2.8 Di III RXD. Každou fotografii (původně pořízenou barevně) jsem zpracoval v programu Adobe Lightroom tak, aby vypadala jako snímek pořízený na černobílý pětatřicetimilimetrový film analogovým fotoaparátem: odbarvil jsem ji, zvýšil kontrast, někdy vytvořil umělé přsvětlení nebo záměrně napodobil rádooby náhodné rozostření a rozmazání v záběru, přidal zrno.

7. POPIS DÍLA

Moje práce zahrnuje soubor dokumentárních černobílých fotografií, který bude vystaven v galerii Inkubátor Fakulty designu a umění Ladislava Sutnara v kombinovaném formátu: několik nejdůležitějších fotografií představujících podstatu celého projektu bude viset na zdi ve formátu A2. Doplnkové fotografie budou umístěny na téže stěně v blízkosti velkoformátových tisků formátu A3. Zbytek fotografií, které vyprávějí příběh, o němž chci mluvit podrobněji, bude mít podobu knihy formátu A4 ležící na stole vedle. Pro větší navození atmosféry budou všude kolem různé interiérové prvky a rekvizity typické pro loutkové divadlo. K vytvoření takového prostředí kolem vytištěných fotografií mě inspirovala návštěva Muzea loutek v Plzni, kam jsem se v březnu vydal, abych se dozvěděl více o historii marionet a divadla obecně.

8. PŘÍNOS PRÁCE PRO DANÝ OBOR

Na základě svého výzkumu mohu říci, že divadelní fotografie (zejména loutková) není ve společnosti příliš oblíbeným trendem, zejména ve srovnání s různými jinými druhy fotografií. Ani loutkářství samotné není jak pro veřejnost, tak pro samotné divadelníky až tolik atraktivní, a to z důvodů, které jsem uvedl výše.

Doufám tedy, že se mi podaří zaujmout široké spektrum lidí a upozornit je na tuto oblast. Pro odvětví fotografie jako celku jsem přinesl něco nového, co se v poslední době příliš často nefotografuje. Jsou to nové dokumentární záběry ze zákulisí divadelního života, z města v srdci západních Čech. Vypadají živě, vyprávějí svůj vlastní příběh a zprostředkovávají jedinečnou atmosféru Divadla Alfa a odhalují osobnosti každého člověka, který se zodpovědně podílel na procesu přípravy představení a byl zachycen objektivem mé kamery. Potenciálním divákům jsem pomohl tím, že jsem je upozornil na to, jak zajímavé může být loutkové divadlo a jak otevření a dobrosrdeční jsou lidé, kteří v něm pracují. A jsem si jistý, že takový zářivý kolektiv v Alfě není výjimkou, takže by lidé měli trávit více času návštěvou různých divadel. Možná jim můj dokumentární soubor pomůže, když už se jednou na představení přijdou podívat, zamyslet se nad osobností každého herce, který před nimi vystupuje, zamyslet se nad životní cestou každého z nich a tím se ještě více vcítit do inscenace, kterou viděli.

Pro umělce, konkrétně pro divadelníky, kteří by se mohli zajímat o loutkářství, je můj fotografický a svého druhu sociální výzkum dobrou ukázkou toho, jak zajímavý je svět loutkového divadla. Pevně doufám, že příběh, který vypráví tým Tomsy Legierského prostřednictvím přípravy scény O Zlaté Rybce a který interpretuji já souborem fotografií, inspiruje některé lidi k tomu, aby udělali svůj první profesionální krok do tohoto úžasného světa.

9. SEZNAM POUŽITÝCH ZDROJŮ

a) Knižní literatura

Císař, Karel. Co je to fotografie? Herrmann a synové, 2004. ISBN: 9788023951691

Lábová, Alena, Láb, Filip. Soumrak fotožurnalismu? Karolinum, 2010. ISBN: 9788024616476

Černý, František. Dějiny českého divadla I-IV. ČSAV Praha, 1969-83.

Bartoš, Jaroslav. Loutkářská kronika, Kapitoly z dějin loutkářství v českých zemích. Orbis Praha, 1963.

Bezděk, Zdeněk. Dějiny české loutkové hry do roku 1945. Divadelní ústav, Praha, 1983.

b) Internetové zdroje

WIKIPEDIA

<https://www.wikipedia.org/>

Divadlo Alfa – Historie divadla

<http://www.divadloalfa.cz/index.php/cz/o-divadle/historie-divadla>

Divadlo Archa – Kdo jsme

<https://www.divadloarcha.cz/cz/kdo-jsme.html>

10. RESUME

My documentary set of photographs is about the backstage life of those people who work in the Alfa puppet theater in Pilsen, Czech Republic. I spent a few months with the actors and the crew taking pictures from the first rehearsals of the performance «About the Goldfish» to the day of the premiere. Also I photographed the process of recording the actors' singing for the musical interludes and a press conference for the media.

My idea is to attract people's attention to puppet theaters in general and to its employees' personalities as well. Nowadays public is not that interested in this type of cultural activity, so not that many people go to the theatre these days, especially puppet theatres. Moreover, even among actors, working with puppets is not so common, and there are now many who simply do not want to work in this field, which is a common problem, including in Alfa.

So I tried to immerse myself in the behind-the-scenes life of this theatre and capture the time-consuming process of preparing a large number of people for a show, as well as their friendly attitude towards each other.

My documentary set of black and white photographs will be presented as an exhibition in the form of several large-format prints, as well as an accompanying book with the rest of the photos.

11. PŘÍLOHY

1) Rozhovor s herci divadla Alfa, kteří hráli v představení O zlaté rybce

foto: vlastní

2) Nepoužitá fotografie z divadla Archa

foto: vlastní

3) Nepoužitá fotografie z divadla Archa

foto: vlastní

4) Nepoužitá fotografie z divadla Archa

foto: vlastní

5) Nepoužitá fotografie z divadla Archa

foto: vlastní

6) Nepoužitá fotografie z divadla Archa

foto: vlastní

7) Nepoužitá fotografie z divadla Alfa

foto: vlastní

8) Nepoužitá fotografie z divadla Alfa

foto: vlastní

9) Nepoužitá fotografie z divadla Alfa

foto: vlastní

10) Nepoužitá fotografie z divadla Alfa

foto: vlastní

11) Nepoužitá fotografie z divadla Alfa

foto: vlastní

12) Tištěná kniha formátu A4 s fotografiemi ze zákulisí

foto: vlastní

13) Tištěná kniha formátu A4 s fotografiemi ze zákulisí

foto: vlastní

14) Vytiskované fotografie ve formátu A3

foto: vlastní

15) Vytiskované fotografie ve formátu A2

foto: vlastní